דברות קודש מכ״ק מרן רבינו שליט״א
א לעכטיגן גוט מארגן ג שלח כד סיון תשפו
קול פנים מאירות 845-414-0076

אויפציען די קינדער מיט עכטע שמחה און אמונה

א גוט מארגן, דינסטאג פרשת שלח, כ״ד סיון תשפ״ד. א פריילִיכן, לעכטיגן און געבענטשטן גוט מארגן; א פריילִיכן, לעכטיגן און געבענטשטן טאג; און א פריילִיכן, לעכטיגן און געבענטשטן ״תמיד״, הייליגע, פריילִיכע, לעכטיגע, לוסטיגע און גליקליכע אידישע קינדער! אשרינו מה טוב חלקינו ומה נעים גורלינו. אזוי דארף א איד טראכטן; א איד דארף נאר טראכטן ווי גליקליך מיר זענען, ווי שיין אונזער לעבן איז, און ווי לעכטיג אונזער לעבן איז. מען דארף זען דאס גוטס, זען דאס גוטע, הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, ווייל דער אייבערשטער איז נאר גוט און גוט און גוט. מען דארף גלייבן אין דעם, רעדן דערפון, טראכטן דערפון, און חזר׳ן דאס גוטס כדי עס אריינצוברענגען אין זיך, אז דער אייבערשטער איז גוט. מען דארף דאס אריינברענגען אין די קינדער, אין די תלמידים און אין די תלמידות.

אונזערע קינדער דארפן אויפוואקסן מיט א׳מונה, ש׳לום, ב׳טחון און ש׳מחה, מיט א ״הן הם יודו וישבחו ויפארו״. אונזערע קינדער דארפן זען עלטערן וואס זענען פריילִיך, לעכטיג, לוסטיג און גליקליך.

אלע ווייסן וואס מען זאגט נאך פון די פריערדיגע גדולים, פארוואס די אידן - אמוויינגסטנס א גרויסער טייל פון זיי - וואס האבן זיך מוסר נפש געווען פאר אידישקייט, און בפרט פאר שבת דא אין אמעריקע, זענען זייערע קינדער נעבעך נישט געבליבן ערליך און קיין שומרי שבת. כאטש ברוך ה׳ היינט קומען שוין זייער אסאך פון זיי און זייערע אייניקלעך צוריק, אבער דאס איז שוין עטליכע דורות שפעטער. האבן די גדולי ישראל געזאגט, אז דאס איז ווייל יעדן שבת האט מען געקרעכצט אויפן שבת; דער שבת האט כאילו צוגענומען די פרנסה - ״אוי, מען דארף היטן שבת און מען וועט נישט האבן קיין פרנסה״, און מען האט געדארפט יעדע וואך זוכן א נייע פרנסה. הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, מיר שטייען יעצט אין עקבתא דמשיחא, מען דראפעט זיך אויף גראדע וועגט פאר אמונה פשוטה אינעם אייבערשטן, צו לעבן מיט א פנים מאירות, צו לעבן פאזיטיוו, צו לעבן מיט שלום, מיט אמונה, מיט בטחון און מיט שמחה. די וועג וויאזוי מיר קענען דאס אריינקריצן אין די מוח און אין די הארץ פון אונזערע קינדער, איז אז מיר אלס עלטערן זאלן זיך אזוי אויפפירן. מיר דארפן זיי ווייזן ווי פריילִיך, ווי גליקליך און ווי שיין אידישקייט איז. נישט די שיינע העמדער, נישט די שיינע קליידער, נישט די שיינע האר און פאות, און נישט די חיצוניות׳דיגע שיינקייט - דאס מאכט זיי גארנישט גליקליך. נישט עסן, נישט טרינקען און נישט שיינע הייזער; זיי דארפן דאס נישט, און נישט דאס מאכט זיי גליקליך.

נאר אז זיי וואקסן אויף מיט עלטערן וואס האבן באמת ליב דעם אייבערשטן, זיי האבן באמת ליב תורה, מצוות ומעשים טובים, און זיי האבן באמת ליב אידישע קינדער. זיי האבן באמת ליב זייערע אייגענע קינדער, זייערע תלמידים און תלמידות, זייער טאטע און מאמע, זייער משפחה, זייער רבי׳ן און זייער קהילה.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, מיר דארפן רעדן פון ליבשאפט צו תורה, עבודה און יראת שמים, פונעם אייבערשטן און פון כלל ישראל. מיר דארפן רעדן פון די זיסקייט, זיין רואיג, זיין צוקער-זיס און פריילִיך, כדי אונזערע קינדער זאלן חלילה נישט זוכן און נישט וועלן האבן קיין שום שייכות אדער קשר מיט זאכן וואס באמת מאכן זיי טרויעריג. זיי דארפן שפירן די זאפטיגקייט, די צופרידיגקייט און דעם געשמאק פון אונזער אידישקייט. עס מאכט נישט אויס צי מען טונקט איין די חלה נאך די פיש אדער פאר די פיש, און וויפיל מינים מען טונקט עס איין; דאס איז נישט די נפקא מינה. אויב דאס איז וואס די קינדער ווילן, לאז עס זיין אזוי, מיר האבן נישט קיין שום מסורה אז מען טאר דאס נישט טון. אבער וואס מיר האבן יא א מסורה איז ״תחת אשר לא עבדת את ה׳ אלקיך בשמחה ובטוב לבב״. אז מען דינט נישט דעם אייבערשטן מיט שמחה, און מען געט נישט איבער פאר די קינדער די תורה הקדושה פון ״ואהבת את ה׳ אלקיך״ און ״ואהבת לרעך כמוך״, דעמאלטס קען מען חלילה אלעס פארפאסן, דער אייבערשטער זאל שומר ומציל זיין.

מיר דא פנים מאירות אידן, זענען דא איינער פארן צווייטן און פאר אונזערע קינדער. אפילו זיי טשעפען מיט אונז, אפילו זיי טוען אסאך מאל ווי, און זיי גייען אפטמאל אוועק פון אונזער מסורה, אדער סתם די חוצפא יסגא פון עקבתא דמשיחא – קוק נישט אויף דעם, מאך דיך נישט צו טון דערפון, ווייל דאס איז נישט דיין תפקיד. שנאר נישט פון דיינע קינדער; דו דארפסט צו קיינעם נישט צוקומען, זיי זענען אלע בלויז בשר ודם, מיר דארפן נאר צוקומען צום אייבערשטן. רבונו של עולם, הייליגער באשעפער, וואס ווילסטו פון מיר? דער אייבערשטער וויל פון אונז מיר זאלן ווייזן פאר אונזערע קינדער אז זיי קענען אונז נישט טשעפען. וויאזוי זאגן מיר אלעמאל? איך פייף דיך אן, איך ווער נישט באליידיגט פון דיר. מיר ווייזן

דברות קודש מכ"ק מרן רבינו שליט"א

א לעכטיגן גוט מארגן ג שלח כד סיון תשפו

קול פנים מאירות 845-414-0076

פאר אונזערע קינדער אז מיר האבן אזוי ליב תורה, מוסר און חסידות; אלע תורות וואס מיר זאגן, אלעס וואס מיר הארעווען, און אלע שיעורים וואס מיר הערן – מיר פראקטיצירן עס בפועל ממש. אונזערע קינדער גייען אונז נישט קענען אוועקנעמען פון דעם, זיי גייען אונז נישט קענען שטערן, און מיר וועלן ווייטער אנגיין מיט א שמחה'דיג, פרייליך און רואיג לעבן.

מיר דארפן זיין רעאליסטיש און אפן, אז וואס אונזערע קינדער דארפן איז פרייליכקייט, לעכטיגקייט, מידות טובות, אהבה ואחוה שלום ורעות. דער טאטע און די מאמע זאלן לעבן בשלום, מ'זאל לעבן בשלום מיט כלל ישראל, עס זאל זיין א פאזיטיווע ווארעמע שטוב, און מען זאל ליב האבן אידישקייט. מ'זאל האבן אידישקייט און זיך האלטן ביי די תורה הקדושה, אבער מיט לעכטיגקייט — הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער.

'נשיא' אותיות 'יש' און 'אין'

עס שטייט אין די וואכעדיגע פרשה "כל נשיא בהם", יעדער איינער פון זיי איז געווען א נשיא. די ספרים הקדושים ברענגען ארויס — עס ווערט אביסל מרומז אינעם "דגל מחנה אפרים" אויף די וואכעדיגע פרשה, אבער עס ווערט געברענגט אין די ספרים הקדושים באריכות, דא און דארט צעווארפן צווישן די ספרי חסידות און מוסר — די ווארט "נשיא" זאגט דער דגל מחנה אפרים, באשטייט פון די אותיות "יש" און "אין".ביידע ווערטער זענען דא אין דעם ווארט נשיא: יש און אין.

ענווה ברענגט עכטע חשיבותביים ציבור

וואס ווערט דא מרומז? עס איז מרומז: וויאזוי קען א מענטש זיין א נשיא? וויאזוי קען א מענטש זוכה זיין צו נשיאות? נאר אויב א מענטש האלט גארנישט פון זיך. א מענטש וואס האלט ביי זיך אז ער איז "עפעס", ער איז א "יש", איז ער באמת אן "אין". עס קען זיין א נשיא וואס באמת איז ער אן "אין" — קיינער קוקט אים נישט ארויף, קיינער האט אים נישט ליב, און קיינער שעצט אים נישט. אבער אויב ער איז ביי זיך אן "אין", דעמאלטס איז ער ביים ציבור א "יש"; אויב אבער ער איז ביי זיך א "יש", איז ער ביים ציבור אן "אין".

דאס איז דער יסוד פון נשיא: "כל נשיא בהם", יעדער איד קען זיין א נשיא. די שאלה איז נאר וויאזוי? וויאזוי קען מען זיין דערהויבן און חשוב? אויב א מענטש ווייסט ביי זיך אז ער איז "אין", דאס מיינט אז ער איז גארנישט. ווי עס שטייט אין פסוק: "מאין יבא עזרי" — ווען א מענטש ווייסט אז "איך קען גארנישט", פון דארט קומט אונזער ישועה.

"והחכמה מאין תמצא" – פון וואו שטאמט חכמה? מאין תמצא

"היש ה' בקרבנו אם אין". אויב דו האלטסט זיך פאר א "יש", פאר א זאך, דעמאלטס איז די פראגע צי ה' בקרבנו. דו ווילסט אז דער אייבערשטער זאל זיין צווישן אונז? דאס ווענדט זיך צי דו ביסט א "יש" אדער אן "אין". אזוי טייטשן עס אויס די ספרים הקדושים, הייליגע לעכטיגע אידן.

איר ווייסט וואס אן "אין" מיינט? איינער וואס גיבט זיך איבער אין די הענט פונעם אייבערשטן; ער ווערט נישט אין כעס, ער פירט נישט קיין מחלוקת, ער פאדערט נישט און ער איז נישט קיין תובע. ער איז נישט א גאנצן טאג בייז אדער פול מיט טענות און ער איז נישט קיין אויפגערעגטער מענטש. פארקערט, ער איז א פרייליכער, לעכטיגער און לוסטיגער מענטש, און ער גלייבט באמת ובאמונה פשוטה אז אלעס וואס דער אייבערשטער טוט איז גוט, און אז אלעס ווערט געפירט דורך אים און גארנישט קען אים שאדן.

אזעלכע מענטשן זענען באליבט און חשוב, זיי ווערן אנגערופן א "נשיא". דעמאלטס קען ער פירן זיין שטוב; אויב ער איז א מחנך אדער זי איז א מחנכת, קענען זיי פירן א מוסד און פירן תלמידים ותלמידות. דעמאלטס קען מען זיך אליין אויך פירן, ווייל מ'ווייסט ביי זיך: "איך בין גארנישט, איך קען אויף קיינעם נישט שרייען און אויף קיינעם נישט האבן קיין טענות." מען לעבט מיט א געוואלדיגע ביטול הרצון צום אייבערשטן.

א מעשה פון איינע פון די רוזשינער קינדער:

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, אינעם ספר "אמרות טהורות" פונעם רחמיסטריוווקער רבי'ן זכותו יגן עלינו, ברענגט ער אין פרשת משפטים א מעשה וואס ער האט געהערט פון ר' משה גבאי זכרונו לברכה (ר' משה בטלן, וואס איז סוף ימיו געווען אין סקווירא). ר' משה גבאי פארציילט, אז אין איינע פון די טעג איז אנגעקומען אן עלטערער איד, א בעל הדרת פנים, צו איינע פון די רוזשינער קינדער און האט פארציילט מיט א געוואלדיגע

דברות קודש מכ״ק מרן רבינו שליט״א
א לעכטיגן גוט מארגן ג שלח כד סיון תשפו
קול פנים מאירות 845-414-0076

התלהבות: ״רבי,״ זאגט ער, ״עס איז מיר אונטערגעקומען א געוואלדיגע גרויסע מצוה פון פדיון שבויים. מען דארף שוין צוזאמשטעלן א גרויסן אוצר פון געלט כדי צו ראטעווען א איד, ווער ווייסט צי ער וועט נישט אויסגיין דארט אין דעם קעלער וואו דער פריץ האט אים ארייגעלייגט. עס האנדלט זיך ממש אין פיקוח נפש תיכף ומיד!״ ער האט געבעטן דעם רבי׳ן אז דער רבי זאל אים ארויסהעלפן, וויבאלד ער קען עס נישט באווייזן אליין, און דער רבי האט דאך א שטארקע השפעה אויפ׳ן ציבור.

אזוי ווי דער איינער פון די רוזשינער רבי׳ס האט דאס געהערט, האט ער געזאגט: ״נו, לאמיר שוין ארויסגיין אין שטאט און גיין נאך געלט.״ דער רבי איז טאקע געגאנגען צוזאמען מיט דעם איד, און מען האט צוזאמגעשטעלט א גאר גרויסן סכום. דער איד האט זייער געלויבט דעם רבי׳ן און אים געזאגט א גרויסן יישר כח פאר די געוואלדיגע עבודה וואס ער האט ארייגעלייגט צוזאמצושטעלן אזוי פיל געלט אין אזא קורצע צייט. ער האט געזאגט פאר׳ן רבי׳ן אז ער וויל שנעל נעמען דאס געלט כדי אויסצולייזן דעם איד פונעם פריץ, האפנדיג אז ער וועט נאך אנקומען בעת דער איד לעבט נאך; ער מיט זיין משפחה און די קינדער זענען דארט ארייגעווארפן אין א גרוב אן עסן און טרינקען, און זיי כאפן מכות רחמנא ליצלן.

האט זיך דער צדיק אנגערופן: ״איך קען דיר יעצט נישט געבן דאס געלט, קום צוריק מארגן נאך שחרית.״ יענער האט געטענה׳ט: ״וויאזוי קען דאס זיין? מען רעדט דאך דא פון פיקוח נפש, מען קען עס נישט אפשטופבן!״ אבער דער צדיק האט אים געזאגט: ״עס איז נישט שייך, אויב דו ווילסט דאס געלט, קום מארגן נאך שחרית.״ האט דער איד געענטפערט אז פיין, ער וועט דערווייל אריבערגיין אין א נאנטן שטעטל דארט ארומצוגיין נאך געלט, און מארגן אינדערפרי וועט ער טאקע צוריקקומען נעמען דאס געלט פונעם רבי׳ן.

אינמיטן די נאכט איז אנגעקומען די פאליציי מיט א בילד פון דעם איד וואס האט געהאט דעם גרויסן הדרת פנים, און זיי האבן זיך נאכגעפרעגט אין שטאט צי מ׳האט געזען דעם מענטש זיך דרייען דא. האבן די איינוואוינער געזאגט: ״יא, ער האט זיך געדרייט דא אין שטאט, מ׳האט אים דא געזען.״ האבן די פאליציי פארציילט אז ער איז א פאלשער מענטש, א גנב און א פאפער וואס בארויבט מענטשן; ער פארקויפט פאלשע מעשיות, ער באגנב׳עט און בארויבט דעם עולם. ער איז א געהעריגער גנב און א רמאי, א גנב מיט א גזלן, און ער ווערט פארעכנט אלס א גאר מסוכנ׳דיגער מענטש וועמען די פאליציי זוכט ארום.

אזוי ווי מ׳האט דאס פארציילט פאר׳ן רבי׳ן, און פארשטייט זיך די חסידים האבן שוין געוואלט מאכן דערפון א מופת און א רוח הקודש, האט זיך אנגערופן איינער פון די רוז׳ינער קינדער (עס שטייט נישט ווער עס איז געווען), און ער האט געענטפערט: ״דא איז נישט געווען קיין מופת און קיין רוח הקודש.״ ער האט מסביר געווען: ״צוויי מאל א יאר גייט ער ארום אין שטאט צוזאמנעמען געלט פאר נצרכים. פאר ער גייט, מאכט ער א גאנצע רשימה: דער עושר, יענער עושר, און ער טראכט וויפיל יעדער איינער וועט געבן. דערנאך, ווען מ׳גייט שוין פראקטיש צו די עשירים, הייבן זיך אן וויכוחים; דער עושר זאגט אז ער איז יעצט געדריקט, עס גייט נישט, ער קען נישט געבן, און מ׳דארף זיך טענה׳ן און בעטן. עס גייט געווענליך זייער שווער ביז מ׳ענדיגט די רשימה און מ׳קומט אהיים מיט׳ן געלט. נעכטן אבער איז ער געגאנגען אן זיך צוגרייטן א רשימה, ער איז גראד געגאנגען צו די עשירים, און יעדער האט אים געגעבן דעם סכום וואס ער האט געבעטן אן קיין שום וויכוחים, קיינער האט זיך נישט געטענה׳ט מיט אים. דאס האט אים זייער געוואונדערט, ווייל ער איז נישט געווען צוגעוואוינט אז גיין נאך געלט זאל אזוי גרינג גיין. ער האט מחליט געווען אז עפעס שטימט נישט דא, עס מוז זיין אז דאס איז נישט קיין ריינע צדקה אדער נישט קיין פולקאמע מצוה; עס איז נישט קיין סימן טוב, ווייל דאס איז נישט דער נארמאלער וועג וויאזוי זאכן גייען.״

האט ער געטראכט אפצולייגן די זאך, פונקט ווי אהרן הכהן האט געזאגט ״בוקר ויודע״ – מען וועטווארטן ביז אינדערפרי און זען ״היאך יפול דבר״. און דער באשעפער האט טאקע געהאלפן, און מען איז געוואויר געווארן אז דאס איז בכלל נישט געווען קיין צדקה געלט; דאס איז נישט געווען קיין פדיון שבויים, נאר דאס איז געווען רמאות און עס האט בכלל נישט געהאט קיין שייכות מיט א מצוה.

עכטע קדושה קומט נאר דורך יסורים און הארעוואניע

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער! ווען א איד מוטשעט זיך, ווען א מענטש מוטשעט זיך מבית ומחוץ – סיי אינעווייניג אין שטוב און סיי אינדרויסן – נישט קיין חילוק וואו, דארף מען וויסן: קדושה קומט נאר דורך יסורים; קדושה קומט דורך שווערע הארעוואניע; קדושה קומט מיט שווערע נסיונות און דורכגיין שוועריקייטן, ענינים קשים סיי ברוחניות און סיי בגשמיות.

דברות קודש מכ״ק מרן רבינו שליט״א
א לעכטיגן גוט מארגן ג שלח כד סיון תשפו
קול פנים מאירות 845-414-0076

נאר אויף אזא אופן איז מען זוכה צו קדושה, נאר אזוי איז מען זוכה צו גדולה, צו גרויסקייט, צו דערהויבנקייט און צו נאנטקייט צום אייבערשטן; אנ צוקומען צום תכלית און צום תפקיד פאר וואס א מענטש איז באשאפן געווארן אויף דער וועלט. ווען א מענטש וויל באמת לעבן מיט א פנים מאירות, ער וויל באמת זיין אנגעבונדן מיט אמונה, שלום, בטחון און שמחה – ״ואתם הדבקים בה׳ אלקיכם חיים כולכם היום״ – ער וויל דאווענען, ער וויל לערנען, ער וויל האבן א מסודר׳דיגן סדר היום, ער וויל באמת האבן א ריכטיגע תורה׳דיגע השקפה און א לעבן פון קדושה אנצוהאלטן די מסורה, ער וויל האבן א וואויל אידיש לעבן און א לעכטיגע אידישע שטוב, דארף ער וויסן, הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, אז דאס אלעס קומט מיט גאר פיל שוועריקייטן.

דאס איז פשט אין וואס עס שטייט אין די תורה: ״וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ״. דאס גייט ארויף אויף יעדן מענטש פערזענליך; ער ווערט געפייניגט פאר זיין מסירת נפש פאר תורה, עבודה און יראת שמים, פאר זיין אהבת הבורא, אהבת התורה און אהבת ישראל, און פאר זיין הארעוואניע. ער מוטשעט זיך מיט זיך אליין. אבער זאלט איר וויסן, הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, אז דאס אליין איז א סימן אז מען שטייגט, מען וואקסט, און מען טוט דעם רצון השם.

מיר ווערן נישט צובראכן, מיר ווערן נישט צוקלאפט אין קיין שום מצב, גארנישט. איי, איך האב געמיינט, איך האב געוואלט, איך האב געטראכט... די תשובה אויף דעם איז: ״רבות מחשבות בלב איש ועצת ה׳ היא תקום״. איך בין זיך מכניע, איך בין אן ״אין״, איך בין זיך מכניע צום רצון השם. אזוי וויל יעצט דער אייבערשטער; אזוי וויל דער אייבערשטער פאר מיין שטוב, אזוי וויל דער אייבערשטער פאר די שטוב פון מיינע קינדער, אזוי וויל דער אייבערשטער פאר מיין ארבעט, מיין פרנסה, מיין דירה, מיין שכנות, מיין רוחניות און מיין גשמיות, און פאר מיינע קינדער׳ס רוחניות און גשמיות. אזוי וויל דער אייבערשטער. מיר טוען נישט אונזער אייגענעם רצון, מיר טוען נאר דעם רצון השם. און אז דער אייבערשטער וויל אז איך זאל יעצט דורכגיין די ענינים און די שוועריקייטן, זאגט מען: ״אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו״. מען דאנקט און מען לויבט דעם אייבערשטן, ברוך הוי׳ ברוך הוא. מען דאנקט און מען לויבט דעם אייבערשטן אז מען איז א איד פאר זיך, מען דאנקט און מען לויבט דעם אייבערשטן אויף יעדע דבר טוב, אויף יעדע ערליכע זאך וואס מיר האבן יא און וואס מיר האלטן אן; מען זעט דאס גוטס, מען טראכט דאס גוטס, און מען רעדט דאס גוטס.

די כוח פון מזמור לתודה און דאנקען דעם אייבערשטן

און הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, אז מ׳לעבט אזוי, מ׳טראכט אזוי, מ׳רעדט אזוי, און מ׳קאכט זיך אזוי, העלפט דער אייבערשטער, ״ואתם תראו עין בעין״ – מ׳זעט עס מיט די אייגענע אויגן. דער אייבערשטער גיט די געפילן, ער גיט דעם געשמאק, און ער גיט אונז צו זען די הצלחה אין לעבן; צו לעבן א גליקליך לעבן וואס איז אנגעפילט מיט ביטול הרצון צום רצון השם, אנגעפילט מיט אמונה, שלום, בטחון און שמחה, ״אני שמח בחלק שלי״.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, זינגט מזמור לתודה! לערנט עס אויס פאר אייערע קינדער און פאר וועמען איר קענט נאר; מזמור לתודה, דאס ברענגט אונזערע ישועות. טאנצן מזמור לתודה, זאגן מזמור לתודה, זיך קאכן אין מזמור לתודה, און מחנך זיין די קינדער אין מזמור לתודה. ״מזמור לדוד ה׳ רועי לא אחסר״, ״אדון עולם״, ״ה׳ לי ולא אירא״. ווען מען לעבט מיט׳ן אייבערשטן, זעט מען ישועות סיי בדרך הטבע און סיי שלא בדרך הטבע.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, רופט אריין פארציילן מזמור לתודה מעשיות, כיבוד אב ואם מעשיות, און יראת שמים מעשיות. לאמיר צוזאמען ארבעטן און זיך מחזק זיין, און מפיץ זיין די פרייליכקייט, די לעכטיגקייט און די לוסטיגקייט פון תורה, עבודה און יראת שמים, און פונעם דינען דעם אייבערשטן. האט הצלחה, ברכה און סייעתא דשמיא, און א לעכטיגן תמיד, אמן כן יהי רצון.